

strække sig over en ikke kort Narrække, og dette er altsaa kun en Begyndelse af en Bevilling. Den ærede Ordfører siger vel, at vi kunne see Begyndelsen, og dersom vi synes om den, kunne vi gaae videre, synes vi ikke om den, kunne vi sige Nei, men det vil blive et meget vanskeligt Standpunct, vi komme paa, naar vi skulle sige Ja eller Nei, thi vi ville derved være meget for meget paa Skønsmaalets Gebeet. Jeg troer, at vi bør sige Nei nu, men det bør være klart, at, naar der foreligger en mere sammenhængende, vel overtænkt Plan til at sætte disse forskjellige Foretagender igjennem, og naar der i denne Plan tillige idetmindste er en Antydning af, hvor lang Tid der behøves, saa skulle vi gaae ind paa at bevilge den. Kommer Forslaget igjen næste Aar, og der foreligger Noget, som viser mig, at den paagældende Person, for hvem jeg med Forsigtelse udtaler den allerførste Agtelse, har gjort sig det selv rigtig klart, hvad det er for et overordentlig omfattende Arbejde, han her giver sig i Kæft med, og hvad det er for Veie, han vil gaae, og hvad for Midler, han vil bruge for at naae sin Hensigt, saa skal jeg være redebon til at stemme for Forslaget. Af de Meddelelser, vi endnu have faaet, fremgaaer der ikke Andet for mig, end at, medens denne Mand selv har en meer eller mindre velbegrunnet Forestilling om, hvor han vil hen, staaer Sagen i dens Heelhed dog endnu uklart for ham, og især med Hensyn til, ved hvilke Midler, saavel Pengemidler som andre Midler, han vil være istand til at sætte det igjennem. Han har i sit Forslag nævnt Understøttelse fra Gaarde; det er altsaa private Mænds Hjælp, der skulde komme ham tilgode, men det vil maaffee være for lidt at være indskrænket til saa faa Steder; alt det ligger imidlertid her udenfor, det, som ligger for, er et Tilfælde, der ligner en Mangfoldighed af Tilfælde. Der er ofte indbragt for os Begjæringer om den eller den Ting, og vi have sagt: „Vi kunne ikke give det endnu, thi det er os klart, at de Planer, der foreligger os, ere usfuldstændige, de Bedkommende ere sig selv endnu ei bevidste, hvad de ville gjøre, og de kunne ikke sætte os ind i en fuldstændig Betragtning af Omfanget af den hele Sag. Dette har altid bevæget os

til at sige Nei, og hvis vi have sagt Ja, saa have vi sat en Betingelse til, som tvang Regjeringen til senere at reise sig og bruge Pengene, derved, at den i Mellemtiden havde skaffet sig disse fuldstændigere Oplysninger, før end den gik videre. Den ærede Minister har stillet Sagen i det rette Lys, idet han, saavidt jeg har forstaaet ham, har sagt: „Det er 300 Rd., som vi give paa Tro og Love til en anseet, ung, opadstræbende Videnskabsmand i det Haab, at han skal anvende dem gavnligt til sin egen Oplysning og Videnskabens Fremme“. Givet paa den Maade som Noget, der pr. Hazard sættes ind i et Lotteri, hvor der er den største Sandsynlighed for at vinde, vil jeg give det, men lad os være overbeviste om, at vi kun give det paa den Maade, og at alt det Dvrige er en Begrundelse af en Dom, der er funden, førend man veed, af hvilke Grunde man fandt den.

Ordføreren: Maa jeg blot tillade mig at bemærke, at der ikke er den mindste Modsigelse mellem de Oplysninger, Udvalget havde, da Forslaget blev stillet, og de Oplysninger, som senere ere fremkomne. Jeg holder her Underbilagene i Haanden, hvori der netop staaer angivet de Oplysninger, Bedkommende har tilveiebragt, og det er endog flere end dem, han senere har omtalt. I sine senere Meddelelser opholder han sig noget vidtløftigere ved de enkelte Undersøgelser — det er den hele Forskiel —, men Veien, han skal gaae, ligger klart for ved det One som ved det Andet.

C. C. Møller: Ja, jeg maa ogsaa tiltræde, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) sagde, at, naar Ministeriet siger, at det er en begavet ung Mand, og at det derfor er ubilligt at nægte ham det, saa skulde det ogsaa kun være af den Grund, at vi antage Forslaget paa Tro og Love, thi jeg maa rigtignok sige, at alle de Grunde, jeg har hørt for, at man skulde have noget Udbytte af de Undersøgelser, han vil anstille, have slet ikke gjort mig det klart, at de vilde give noget saadant. Der forestaaer om saa Maaneder